

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa B. M.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 września 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 stycznia 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz powoda B. M. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2009 r., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 maja 2008 r., w pkt 1 w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej jako Prezes Urzędu) z dnia 23 maja 2007 r., nr DKE-WPP-029-13/07(16), w pkt 2 w ten sposób, że zasądził od Prezesa Urzędu na rzecz B. M. (dalej jako powód) kwotę 460 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Prezes Urzędu zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie przedmiotowej skargi do rozpoznania, pełnomocnik Prezesa

Urzędu argumentował, że w sprawie zachodzi „potrzeba wykładni przepisów art. 209 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego poprzez wyjaśnienie, czy zawarte w przepisie art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego słowo „niezależnie” rozumieć należy jako „dodatkowo”, „obok”, „równolegle”, czy też jako „bez związku z”, „bez względu na”, co w konsekwencji prowadzi do konieczności wyjaśnienia, czy kary nakładane w myśl ust. 1 i 2 tego artykułu są rozłączne, czy też występuje między nimi zależność”, a ponadto w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne: „czy kary pieniężne nakładane na kierującego przedsiębiorstwem na podstawie przepisu art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego mają charakter akcesoryjny, to jest uzależnione są od ukarania tego przedsiębiorcy za ten sam czyn, czy też nakładane są na kierującego przedsiębiorstwem niezależnie (w znaczeniu „bez względu”) od ukarania samego przedsiębiorcy za to samo przewinienie” oraz „czy w sprawach rozpoznawanych w ramach postępowania odrębnego z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty [...] granice zarzutu odwołania wyznaczają okoliczności faktyczne przytaczane przez powoda w uzasadnieniu odwołania, czy też może wyłącznie sposób sformułowania zarzutu poprzez wskazanie sposobu naruszenia prawa przez organ regulacyjny w zaskarżonej decyzji, czy też może wyłącznie przepis prawa powołany w treści zarzutu”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.
2. W wyroku z dnia 23 września 2009 r., sygn. akt III SK 18/09 Sąd Najwyższy wyjaśnił w jaki sposób należy interpretować zwrot „niezależnie od” w art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, zatem w niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących istotne wątpliwości, ani rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, skoro Sąd Najwyższy wypowiedział się już w kwestiach podniesionych w niniejszej skardze kasacyjnej, wydając

rozstrzygnięcie w postępowaniu dotyczącego takiego samego stanu faktycznego i prawnego.

3. Skoro z przyjętej przez Sąd Najwyższy wykładni art. 209 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego wynika, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy Prezes Urzędu nie mógł nałożyć kary na osobę kierującą przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, nie zachodzi również potrzeba rozstrzygnięcia drugiego z przedstawionych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych.
4. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.